Diumenge 24 (A) de durant l'any

Text de l'Evangeli (*Mt* 18,21-35): En aquell temps, Pere s'acostà, i li digué: «Senyor, quantes vegades pecarà contra mi el meu germà, i el perdonaré? ¿Fins a set vegades?». Li diu Jesús: «No et dic fins a set vegades, sinó fins a setanta vegades set.

I així, el regne dels cels s'assembla a un home, un rei, que va voler passar comptes amb els seus servents. I havent començat a passar-los, li'n van portar un que devia deu mil talents. I no tenint amb què pagar, l'amo manà que fos venut ell, i la muller, i els fills, i tot el que tenia, i que se li pagués. I llançant-se el servent als seus peus, es prosternà, i li deia: "Tingues paciència amb mi i t'ho tornaré tot". Però compadit el senyor d'aquell servent, el deixà anar i li condonà el deute. I quan sortí aquell servent, es trobà amb un dels seus companys que li devia cent denaris, i agarrant-lo l'ofegava, dient: "Torna el que deus!". Llançant-se, doncs, als seus peus, aquell company el pregava, dient: "Tingues paciència amb mi i t'ho tornaré". Però ell no ho volgué, sinó que anà a ficar-lo a la presó fins que tornés el deute.

Veient els seus companys el que succeïa, s'entristiren molt i anaren a contar al senyor tot el que havia passat. Aleshores el cridà el seu senyor, i li digué: "Servent malvat, tot aquell deute te l'havia condonat perquè m'ho vas suplicar. ¿No esqueia que també tu et compadissis del teu company, com jo m'he compadit de tu?". I enrabiat el senyor, el posà a mans dels botxins fins que pagués tot el deute. Així també el meu Pare celestial farà amb vosaltres, si cadascun no perdona el seu germà de tot cor».

© Albada Editorial / evangeli.net

«Senyor, quantes vegades pecarà contra mi el meu germà, i el perdonaré?»

Rev. P. Anastasio URQUIZA Fernández MCIU
(Monterrey, Mèxic)

Avui, en l'Evangeli, Pere consulta Jesús sobre un tema molt concret que segueix present en el cor de moltes persones: fa la pregunta sobre el límit del perdó. La resposta és que no existeix aquest límit: «No et dic fins a set vegades, sinó fins a setanta vegades set» (Mt 18,22). Per tal d'explicar aquesta realitat, Jesús usa una paràbola. La pregunta del rei centra el tema de la paràbola: «¿No esqueia que també tu et compadissis del teu company, com jo m'he compadit de tu?» (Mt 18,33).

El perdó és un do, una gràcia que procedeix de l'amor i de la misericòrdia de Déu. Per Jesús, el perdó no té límits, sempre que el penediment sigui sincer i veritable. Però exigeix obrir el cor a la conversió, és a dir, obrar amb els altres segons els criteris de Déu.

El pecat greu ens aparta de Déu (cf. Catecisme de l'Església Catòlica n. 1470). El vehicle ordinari per a rebre el perdó d'aquest pecat greu de part de Déu és el sagrament de la Penitència, i l'acte del penitent que el corona és la satisfacció. Les obres pròpies que manifesten la satisfacció són el signe del compromís personal —que el cristià ha assumit davant Déu— de començar una nova existència, tot reparant en la mesura del que és possible els danys causats al proïsme.

No hi pot haver perdó del pecat sense un mínim de satisfacció, la finalitat de la qual és: 1. Evitar esllavissar-se envers altres pecats més greus; 2. Rebutjar el pecat (ja que les penes satisfactòries són com un fre i fan que el penitent esdevingui més prudent i curós); 3. Foragitar amb actes virtuosos els mals hàbits contrets amb el malviure; 4. Assemblar-nos al Crist.

Tal com explicà sant Tomàs d'Aquino, l'home és deutor de Déu pels beneficis rebuts, i pels pecats comesos. Pels primers ha de tributar adoració i acció de gràcies; i, pels segons, satisfacció. L'home de la paràbola no estigué disposat a realitzar allò segon, per la qual cosa esdevingué incapaç de rebre el perdó.

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «El perdó dóna testimoni que en el món està present l'amor més fort que el pecat» (Sant Joan Pau II)

- «Davant la gravetat del pecat, Déu respon amb la plenitud del perdó. La misericòrdia sempre serà més gran que qualsevol pecat i ningú podrà posar un límit a l'amor de Déu que perdona» (Francesc)

- «(...) És, efectivament, 'al fons del cor' on tot es lliga i es deslliga. No està en el nostre poder no sentir més l'ofensa i oblidar-la; però el cor que s'ofereix a l'Esperit Sant transforma la ferida en compassió i purifica la memòria transformant l'ofensa en intercessió» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 2.843)